

"Ara el jove pacta amb els pares"

Jordi Serra, secretari general del departament de Joventut de la Generalitat de Catalunya, explica els canvis, les mancances i els reptes de futur dels joves d'avui. A més, Serra també anuncia la creació de l'Observatori Català de la Joventut.

Com és el retrat robot de la joventut catalana d'avui?

—La gent jove de Catalunya està ben formada, el trenta per cent de la gent d'aquest país entre divuit i vint-i-cinc anys està a la Universitat. Paral·lelament és una joventut que ha retrobat en determinats conceptes de solidaritat un sentit col·lectiu. A més, també tornen a donar a la família valors de solidaritat, i no com aquella institució que reprimia. A banda d'açò, la joventut catalana d'avui pateix tot un seguit de dificultats.

—Quines?

—Primer, trobar feina. I relacionat amb això, trobar casa, la formació, i altres aspectes com ser solidaris, però la preocupació principal és trobar feina.

—Quina és la política de la Generalitat per resoldre aquestes dificultats?

—Nosaltres tenim cinc eixos fonamentals. Primer afavorir una bona política de formació, i que després hi hagi unes bones condicions per a la integració laboral. Un tercer element és tot el que fa referència a l'habitatge, i no solament possibilitar que la gent pugui comprar un pis, sinó que també hi hagi un mercat de lloguer a bon preu. Un altre aspecte de la política de joventut és preocupar-se per promocionar els hàbits saludables i la prevenció de les malalties, com la sida, primera causa de mort entre els joves catalans, o malalties psíquiques com l'anorèxia. I finalment el cinquè gran eix de la política de joventut és tot allò relacionat amb el lleure, l'oferta cultural i les relacions internacionals. Sobre aquest cinquè eix, entre altres coses, enguany crearem a l'alberg de Barcelona el Centre Mediterrani de la Joventut.

—Pel que fa l'habitatge, des del juny de 1996 funciona l'Oficina d'Habitatge Jove, quin balanç en fa?

—Molt positiu. Facilitem als propietaris que puguin llogar un pis i no tinguin por de fer-ho a gent jove.

D'altra banda facilitem al jove un pis en molt bones condicions i amb una rebaixa sobre el preu inicial que acaba essent d'un quinze per cent. A part d'això també hem obert a través d'Internet una borsa de pisos compartits. Amb això pretenem trencar la cultura de compra d'aquest país i evitar que cap jove pugui deixar d'emancipar-se per manca d'habitatge. Pensa que a Catalunya el seixanta-set per cent de la població de divuit a trenta anys viu amb els pares. D'altra banda,

no és només un problema de manca de feina, és que avui els joves accepten la família i s'hi troben bé. Hi ha un pacte amb la família. Això respon a una certa comoditat, però també vol dir que la gent estudia més i això retarda l'edat d'emancipació.

—Quins reptes té el seu departament per al futur?

—N'hi ha tres de fonamentals. El primer és l'anàlisi i el coneixement de la realitat. És a dir, el país evoluciona molt ràpid i Catalunya està immersa en la globalització, i per tant hem de ser capaços d'anticiparnos al futur. Per això enguany crearem l'Observatori Català de la Joventut, que és un ens importantíssim on es treballarà la prospectiva i es faran tallers de futur, amb la participació del món associatiu i intel·lectual, a més estarà connectat a una xarxa europea. En el marc d'a-

quest Observatori, farem el Fòrum Internacional de Joves del Segle XXI, que serà un element de reflexió sobre diversos temes. Uns altres elements de futur importants són els nous reptes del món de l'associacionisme. En aquest sentit cal un debat intern per veure com el món de l'associacionisme pot participar més en projectes de responsabilitat compartida amb la Generalitat, com per exemple en la gestió dels albergs. I una tercera línia és la capacitat de mobilitzar energies, això vol dir que la gent no se'ns acomodi.

—Com s'ha d'il·lusionar als joves?

"El paternalisme és el pitjor enemic de la política de joventut, perquè ens porta a l'assistencialisme i a la passivitat. I un país amb una important massa social passiva no és un país que avanci."

—D'entrada és fonamental que la política de joventut no caigui en el paternalisme, i avui encara s'hi cau massa. El paternalisme és el pitjor enemic de la política de joventut, perquè ens porta a l'assistencialisme i aquest ens porta a la passivitat. I un país amb una important massa social passiva no és un país que avanci. Hem de fer la política pels joves, dels joves i amb els joves. Hem de fer que els joves deixin de ser peons per passar a ser arquitectes. Hem de trencar la desconfiança dels joves cap als poders públics, i fer entendre que la democràcia està feta amb ells i per ells. Això vol dir escoltar, trepitjar terreny i parlar amb la gent.

—*Quin pes té la consciència nacional entre els joves d'avui?*

—Sovint veuen que no acabem d'avançar prou. En aquest sentit tenim un sistema educatiu que pot fer molt per l'increment de la consciència nacional, però també hem d'aprofitar totes les potencialitats del món associatiu. Hem de fer possible que la realitat catalana sigui clau per al futur del nostre país. No podem viure permanentment amb l'*status* que actualment tenim, hem de ser capaços d'anar més enllà. Els joves catalans majoritàriament tenen una dèbil consciència nacional, i hem d'aconseguir que siguin conscients que viuen a Catalunya i que vulguin el millor per Catalunya, des del punt de vista social i des del punt de vista polític. I en aquest sentit de vegades convé que fem més força, perquè si no només es provoquen expressions de catalanitat quan guanya el Barça, cosa que també està molt bé. Però no ens podem resignar a acceptar que les explosions de consciència nacional vinguin només pel Barça. Hem d'aprofitar tots els recursos que tenim, institucionals i també socials. També vol dir que expliquem què és la realitat catalana, que ho expliquem aquí, però també a fora.

—*I en l'àmbit dels Països Catalans, com ho fan?*

—Afavorim que les organitzacions que treballen als Països Catalans es coneguin, treballin conjuntament en fòrums de debat i també promovem que tots els joves del Principat, el País Valencià, les Illes Balears, la Franja i Catalunya Nord es puguin trobar i puguin reflexionar sobre problemes que els hi afecten d'una mateixa manera, ja siguin socials, nacionals, sectorials, o els que siguin. I fomentar que la llengua i cultura sigui un eix perquè els moviments juvenils catalans es puguin trobar.

—*Quines relacions mantenen amb l'Institut Valencià de la Joventut?*

—Cordials, tot i que podrien ser molt més sensibles en moltes qüestions. Ara bé, és la gent jove la que cal que es trobi i en això sí que els donem suport, independentment de la conjuntura política. A l'IVAJ hi ha una persona, que em mereix molt respecte, però que prové d'Unió Valenciana i no té sensibilitat pel fet nacional.

—*Un problema que preocupa molt els joves és el servei militar. Com a alternativa, la Secretaria de Joventut aposta fort pel servei civil?*

—Sí, ens plantegem un futur sense mili, per això volem alternatives que també puguin donar resposta al treball de voluntariat i de compromís social de molts joves. Ara comencem a parlar del futur servei civil i entre tots intentem configurar-lo. La qüestió és que s'ha aconseguit una cosa que molt pocs s'esperaven, i és que l'arrel del problema, que és el servei militar, s'ha suprimit. Gràcies a un pacte polític s'ha aconseguit suprimir la "mili", i això és fonamental, encara que ara ningú no se'n recordi.

Segons Jordi Serra, secretari general de Joventut, un dels principals projectes del departament és la creació de l'Observatori Català de la Joventut: "és un ens importantíssim que estarà connectat a una xarxa europea, s'hi treballarà la prospectiva i es faran tallers de futur, amb la participació del món associatiu i intel·lectual. En el marc d'aquest Observatori, farem el Fòrum Internacional de Joves del Segle XXI, que serà un element de reflexió sobre diverses matèries."

Oriol Cortacans